

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

**P. Grulich:
Nevybírat si
jen salám**
/ 4

**Křesťanem,
ale bez
církve?**
/ 13

**Misie
v hostinci
U Osmi štěstí**
/ 22

A portrait of Adam Parma, a man with a beard and long hair, wearing a striped sweater and a patterned scarf. He is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a blurred outdoor setting with buildings.

Adam Parma

*„Film je něco,
co žije dál“*

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Vykradený Ježíš**
Petr Grulich

MISIE

- 6 S misionáři až na konec světa**
David Symon

BÝT MLADÝ

- 7 Pomoc, jsem zamilovaný do nevěřícího!**
Dita Frantíková

ROZHOVOR

- 8 Hraju si a tvořím**
Adam Parma

TÉMA: BÝT V CÍRKVI? PROČ A V JAKÉ?

- 12 K čemu je vlastně církev?**
David Novák

- 14 Společné kafe a omalovánky**
Johana Ondráčková

- 15 Jak být církvi, která má hloubku?**
Bohuslav Wojnar

- 18 Prostá církev**
Keifer Lucchi

MŮJ PŘÍBĚH

- 19 Ten nejkrásnější výpadek techniky**
Petra Litvanová

- 20 Na konci život, ne smrt**
Aleš Mrázek

- 21 Láska jako detox**
Stanislav Zdeněk

Z HISTORIE

- 22 Když uklízečka důvěřuje Bohu**
Gladys May Aylwardová,
Jaroslav Pleva

RECENZE

- 25 Dějiny těšínských evangelíků**
Tomáš Dittrich

- 26 I řekl Bůh...**
Jaroslav Bajer

PŘIPRAVUJEME

- **Mezi Matkou Terezou a Pol Potem**
 - Dan Drápal o tom, jak měnit svět k lepšímu
- **Poruchy příjmu potravy**
 - „Myslela jsem, že krátká dieta to spraví...“
- **Omluvy funkční a nefunkční**
 - Dalimil Staněk popisuje cesty ke smíření

6 Když misionáři praskne slepé střevo...

David Symon o roli vysílající církve

7 Pomoc, jsem zamilovaný do nevěřícího!

Lze přikázat emocím?

8 „Žádné z našich dětí jsme neplánovali“

s Adamem Parmou o víře, filmu a rodičovství

12 Duchovní supermarket a společné kafe?

K čemu je vlastně církev?

19 Někdo zazvonil, ale nebyl to soused

svědectví o setkání s Bohem

22 „Blížil se ke mně chlap se sekáčkem na maso...“

vypráví „Malá žena“ Gladys Aylwardová

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 33 / ÚNOR 2022

CENA 49 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmukoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:

Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Bc. Lucie Vlasáková, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová, Mgr. Hana Zahradníčková

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.
Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM | RENOMIA NETWORK

Milý čtenáři,

možná i Tebe den před Štědrým dnem zasáhla agenturní zpráva, že blízko českých hranic, ve vsi Vorderweissenbach v Rakousku, umrzlo dvouleté dítě. Rodiče ho dali spát a poseděli u sousedů. Chlapeček se probudil a šel je hledat. Dveře domu byly otevřené a venku deset pod nulou. Když se rodiče k ránu vraceli, už se nepodařilo podchlazené dítě zachránit. Mám dvě vnoučátka v podobném věku, ale i nezávisle na tom vnímám hoře rodičů, něco nepředstavitelně těžkého, nena-pravitelného, fatálního.

Když mi o tom manželka říkala, ptala se mě, proč to Bůh dopustil. Nevím, proč se ptala zrovna mě; věděla přece, že jí nebudu umět odpovědět...

Křesťané jsou často naprostí optimisté, zvláště v Evropě a v Americe. Zlo do našich teplých domovů proniká hlavně ze zpráv, jako je ta zmíněná, nebo když lidé v našem okruhu procházejí nemocí a jinými těžkými věcmi. Ježíš zvěstoval nad Dáblem i nad smrtí. Dostali jsme věčný život. To je úžasné, ale znamená to, že od té doby je všechno na světě v pohodě? Jakou pozici tu Dábel má?

Když na poušti pokoušel Ježíše, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu, že nad nimi má veškerou pravomoc (L 4,5–6). Tehdy výjimečně nelhal, protože věděl, že Ježíše lži neošálí. Ježíš přišel na nepřátelské území, a proto tu taky zažil nenávisť, psychické utrpení, mučení a smrt.

Také my se i po Kristově ukřižování a vzkršení pohybuje po zemi, kde vládne Nepřítel. Vidíme to všude: nespravedlnost, utrpení, smrt – odpovídá to prostě tomu, že světu vládne ten Zlý. Nesmíme se divit, i když s tím nejsme vyrovnáni a i když nás to trápí.

Ale oproti Ježíšově pozemské misi je tu rozdíl: Víme, že jsme z Boha, kdežto celý svět je pod mocí Zlého (1J 5,19). Změnilo se něco podstatného: Bůh nás vysvobodil z moci tmy a přenesl nás do království Syna své lásky (Ko 1,13). Znamená to, že na nás Satan ztratil právo a nemůže si s námi dělat, co chce.

Věříš tomu, že na tebe Dábel nemá právo? Věříš tomu, i když se vyskytnou problémy? Musíme tomu věřit. Víra je naše jediná šance. I kdyby tě probudili ve dvě v noci, potřebuješ si uvědomovat: Dábel na mě nemá žádné právo, patřím Pánu Ježíši. A věřit, že se Ježíš o nás postará, je jednoduché – zvládne to i dítě.

Tim neříkám, že se křesťanům nestávají závažné věci: Mnoho zla přichází na spravedlivého, ale Hospodin jej ze všeho vysvobodí. (Ž 34,20)

Bůh nás chrání na zemi, a k tomu jsme dostali věčný život, záruku konečného vítězství nad zlem a nad smrtí. Je nám to málo? Jako křesťané jsme sice pod Boží dokonalou ochranou, ale svým způsobem nám to málo je, protože zmrzl dvouletý chlapec, lidé umírají a svět je plný trápení a nespravedlnosti.

Chtěli bychom, aby už nikdy žádné malé dítě neumřelo, ale tak to pod sluncem nechodí. Tváří v tvář strašným projevům zla kolem nás ti hrozí rezignace, zvláště pokud jsi sám nebo ve své blízkosti zažil něco těžkého. Říkáš si: Je to marné, se zlem se nedá nic dělat. Máme pocit, že se zlu postavit nemůžeme, a klesáme na mysli. Znáš to?

Zdaleka sice nemůžeme změnit všechno, ale přesto lze proti zlu účinně bojovat. Cítíme se bezmocní, protože umírají děti, protože jsou války, protože nepoctivci mají úspěch, ale to je omyl. Nejsme bezmocní. Pavel psal, že máme přemáhat zlo dobrem (Ř 12,21), takže to určitě jde. Jak se to dělá?

Ježíš vkročil na území nepřítel a vnesl tam zárodek změny. Na nás je, abychom v tom po-

Život na horké půdě

kračovali. Dal nám bezpečí, a zároveň nás poslal jako ovce mezi vlky – abychom přemáhali zlo dobrem. Tím není myšleno jen to, že nějaké babičce umyjeme okno nebo pomůžeme s nastavením mobilu.

Myslím, že hlavní formy, jak duchovně přemáhat zlo, jsou dvě.

Zlo přemáháme předně tím, že milujeme a posloucháme Ježíše. Velká láska k Bohu i k lidem a dílčí poslušnost v malých věcech z nás činí nástroj moci Božího království. Pokud jsi zažil velké evangelizace na počátku 90. let, možná jsi měl podobně jako já dojem, že zájem o Ježíše bude v Československu narůstat. Pochody pro Ježíše byly v hlavních televizních zprávách a na titulních stránkách novin, Křesťanská konference v Televizních novinách na Nově. Když se nápadné věci dít přestaly, mohli ti, kdo se k nim upnuli, rezignovat.

Realita je ale taková, že velkými věcmi jsou ve skutečnosti ty malé. Jsme Bohu k dispozici a on nás použije. Být k dispozici svatému Božímu Duchu nám nesmí být málo. Dlouho nemusí být nic vidět, ale Bůh nás použije, a možná i k nápadným věcem. Nemůžeme dělat nic většího než milovat Ježíše a poslouchat ho.

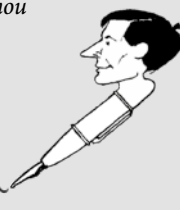
Druhý strategický způsob, jak přemáhat zlo, je, že se přimlouváme za své.

Spousta věcí nám může připadat nezměnitelných, ale modlitba má velká zaslíbení. Nejhorší je, když si myslíme, že naše modlitby nic nezmloužou, a proto se přestáváme modlit. U modlitby Bůh fantazii meze neklade. Je potřeba se modlit za velké věci, a když začneme, je v tom potřeba vytrvat – nezávisle na tom, jestli se nám zdá, že se něco děje nebo neděje.

Obojí, poslouchat Boha v malých věcech a modlit se za velké věci, má jedno společné. Chce to víru. Víra mění všechno. Modlitbou porážíme zlo, protože věříme.

Nesmíme se nechat odradit. Ježíš nás zanechal na horké půdě, ale pod svou ochranou a s posláním potírat zlo. A jednou, už brzy, pro nás přijde, a pak bude zlo poraženo s konečnou platností.

Tomáš Dittrich

Vykradený Ježíš

Nevybírat si z Bible jen salám

PETR GRULICH

I když pravidelně čteme Bibli a posloucháme její výklady, paradoxem zůstává, že Ježíše Krista, Pána a Spasitele světa, si stejně představujeme tak trochu po svém. Občas v jeho jménu docházíme dokonce k úplně protichůdným závěrům.

Vezměme například tak závažnou věc, jako je trest smrti. Nejde jen o svědomí společnosti. Jde o život a smrt. Těžko byste hledali větší etické téma. Křesťané v Americe vám většinou řeknou: „Jsme pro trest smrti – protože jsme křesťané. Ježíš nás učil spravedlností.“ Křesťané v Evropě to řeknou úplně obráceně: „Právě proto, že jsme křesťané, jsme proti trestu smrti. Ježíš nás učil milosrdenství.“ Co na to říct? Jak je možné, že s Bibli v ruce a v Ježíšově jménu docházíme k tak protichůdným závěrům? Je snad Ježíš Kristus za mořem jiný než v Evropě? Jaký vlastně Ježíš je a jakým způsobem ho poznáváme? Jak v jeho jménu reagujeme na události vlastního života, života své rodiny, společenství sboru nebo celé společnosti?

Malé děti někdy reagují roztomile. Dáte jim chleba se salámem, masíčko snědí a chleba vám vrátí. Když jim řeknete, že se to nedělá, slíbí vám, že se polepší. Další den jim chleba se salámem připravíte znovu a zase zmizí jen salám...

Biblický text a dílo samotného Pána Ježíše Krista mají v sobě mnoho pochoutek, řeklo by se snad až vybraných lahůdek. Ovšem sám Ježíš kázal i nepříjemné a nelogické věci, které mu chceme vracet jako něco, co nám příliš nechutná. Není těžké vytvořit si vlastní, subjektivní obraz a chápání Boha. Z Ježíše si něco vzít, a něco zase vyplivnout. Pak se může stát, že autoritou, kterou milujeme a které podřizujeme svůj život, už není Kristus sám, nýbrž pouze vlastní omezená představa, jakou jsme si o něm vytvořili ve své fantazii. Pokud v sobě takto ustrneme, Ježíše samotného tím vykrádáme, vyprazdňujeme.

Znovuzrozený ze 70 procent?

Zeptal jsem se kdysi starších svého sboru, co si myslí o mých kázáních. Bratři se poradili a řekli: „Petře,“ začali trochu polohlasně, „tvá kázání jsou zajímavá.“

Uf, blesko mi hlavou, asi to bude dobré.

Jejich řeč však pokračovala: „Tvá kázání jsou zajímavá tím, že ať vezmeš jakýkoli biblický text, téměř vždy dojdeš k podobnému závěru. Důraz tvého zvěstování je stále stejný.“

Priznám se, zaskočilo mě to. Vůbec jsem si toho nebyl vědom. Měl jsem chuť se s nimi začít dohadovat, ale nakonec jsem na tom začal pracovat.

Od té doby jako kazatel vím, že subjektivní poznání Boha může zůstat mlék. O to víc

pak ke své víře potřebujeme ty druhé, protože právě s ostatními křesťany se na Krista dokážeme dívat nejenom svými vlastníma očima. Kristus viděný subjektivně nemusí být tímtež Kristem, kterého zjevuje Písmo. Člověk totiž opakovaně zůstává v pokušení vyměnit skutečného Krista za pouhý pocit Krista. Tak se vlastně rodí duševní křesťanství, duševní víra a duševní služba. I já jsem často kázal podle

„Tvá kázání jsou zajímavá. Ať vezmeš jakýkoli biblický text, vždy dojdeš k podobnému závěru.“

toho, co mi na Ježíši chutnalo, místo toho, abych se zabýval všemi biblickými důrazy.

A tak se sám sebe ptám: Co je víc? Kristus sám, nebo Kristus, kterého jsem si vymodeloval? Kdo je skutečný a živý Bůh, a kdo je jen jeho karikatura? Je Ježíš, ve kterého věřím, Ježíšem reálným? Je skutečně tím, kterého zjevuje

Ilustrační foto Monika Winiarska (amadej) © 123RF.com

Boží slovo? Nebo jsem si ho sám pro sebe trochu upravil, nebo snad dokonce v něm ohočil?

Co byste řekli člověku, který by o sobě tvrdil: „Ježíše Krista jsem přijal zhruba tak na sedmdesát procent. Něčemu z toho, co kázal, věřím, ale něčemu dalšímu už ne.“ Dalo by se pak říct, že ten člověk bude spasen také ze sedmdesáti procent? Dobře víme, že to tak nefunguje. Nejde věřit tak nějak napůl. Ani z Ježíše nejde vzít jen jednu část, a zbytek zahodit. A pokud to někdo dělá, klame tím sám sebe.

Někteří lidé si při četbě Bible podtrhávají důležitá místa barevnou tužkou. Pokud se podíváte do Bible někomu jinému, zjistíte, že si v ní zvýrazní jiné věci než vy. Říkáme tomu oslovení Duchem svatým. Někoho vede tak a někoho zase docela jinak. Proto také v Písmu objeví věci, které ostatní přehlédnou. Není to ale někdy i vedení duchem lidským, duchem přirozeného smýšlení? Kdo je arbitrem toho, co z Božího slova má zůstat autoritou či měřítkem našeho života a naší víry? Lidská zkušenost? Svědomí? Aktuální situace? Nebo snad ještě něco jiného? Kolikrát se upřímně věřící člověk soustředí na jednu biblickou věc, jeden biblický důraz, vybrané slovo nebo událost, a tu pak uchopí jako nějakou šifru, přes kterou filtruje všechno ostatní – jako by to bylo všechno, co Bible zjevuje. Prostě se soustředíme jen na to, co odpovídá našemu naturelu, a dost. Takovým způsobem však ze své víry i z praktického života mnoho věcí vygumujeme.

Je to podobné, jako kdybyste se na svět dívali vždycky jen přes růžové brýle. Budete vidět všechno správně? Pokud ne, vyměníte je za brýle černé. Zlepší se to tím? Podobně i přijetí Ježíše do vlastního života v sobě obsahuje přijetí toho, co dělal, kým byl, jak jednal a co kázal, protože přijetí pouhé části Ježíšova díla křesťanskou zvěst deformuje.

Začátek duchovní slepoty

Co když se taková věc stane nejen jednomu člověku, ale celému sboru – nebo dokonce celé církvi? Stačí vynechat některé biblické principy či důrazy. Co nakonec z takového křesťanství zbude? A proč sám Ježíš tolik zápasil s farizeji a zákoníky své doby? Přece právě proto, že při četbě Písma a praktikování své víry zůstali jednostranní. Tolik se zabývali principy zákona, až jim úplně uniklo milosrdenství (Mt 12,7). Tolik se soustředili na čistotu učení, až se z jejich životů ztratila láska. Vzít z Bible jenom něco, a to ostatní pominout bývá základem těžké duchovní slepoty.

Mezi Ježíšem skutečným a tím virtuálním může být propastný rozdíl. Ten první je Spasitel světa, Král králů a Pán pánů. Ten druhý je vykradený, chcete-li, upravený „pán“ našich vlastních představ a osobních přání. Má-li se do našeho života vejít, pak už to není svrchovaný Bůh, nýbrž „bůh“ námi zcenzurovaný a ohočený tak, aby pro nás byl přijatelný. Není to Bůh, který má měnit nás, nýbrž „bůh“, kterého měníme my. Je to lidsky opracovaný Ježíš, kterého si vytváříme sami podle sebe. ■

Mgr. Petr Grulich je kazatelem CB Černošice.